

Der henvises til lovforslagets § 3, stk. 3, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

3.2.2.2. Erstatningskrav i anledning af miljøskade

Ligesom for personskadekrav foreslår udvalget for så vidt angår de *erstatningskrav i anledning af miljøskade*, der falder uden for miljøskadeerstatningslovens anvendelsesområde, en absolut forældelsesfrist på 30 år fra den skadevoldende handlingens ophør. En sådan 30-årig frist gælder i dag for erstatningskrav i anledning af miljøskader, der er omfattet af miljøskadeerstatningslovens anvendelsesområde – dvs. skader, der forvoldes af visse særligt farlige eller forurenende virksomheder. Udvalget anfører, at baggrunden for at fastsætte en absolut frist på 30 år i den gældende miljøskadeerstatningslov var et ønske om ikke at afskære skadelidte fra at rejse krav i tilfælde, hvor skaden først viser sig efter en længere årrække. Udvalget anfører, at selv om en miljøskade ikke er omfattet af miljøskadeerstatningsloven og det objektive ansvar, der følger af loven, synes hensynet til skadelidte i relation til forældelse at være det samme som ved de miljøskader, der er omfattet af loven, idet også miljøskader, der ikke forvoldes af særligt farlige eller forurenende virksomheder, jævnligt først viser sig efter en lang årrække.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VI, afsnit 2.5.5.

Den under pkt. 3.2.2.1 nævnte mindretalsudtalelse fra ét af udvalgets medlemmer omfatter også personskadekrav i anledning af miljøskade. Mindretallet finder således, at der heller ikke i denne situation bør gælde en absolut forældelsesfrist. Der er redegjort for Justitsministeriets synspunkter under pkt. 3.2.2.1 ovenfor.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets (flertallets) lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 3, stk. 3, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

For så vidt angår erstatningskrav i anledning af miljøskade henvises i øvrigt til § 5 i det samtidig fremsatte forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om forældelse af fordringer m.v. (Ændringer som følge af en ny lov om forældelse af fordringer, ophævelse af købelovens reklamationsfrister ved visse køb m.v.), hvorved miljøskadeerstatningslovens § 6 foreslås ændret, således at erstatningskrav efter loven som udgangspunkt forældes efter reglerne i forslaget til ny forældelseslov. For så vidt angår begyndelsestidspunktet for den lange forældelsesfrist foreslås det dog, at den gældende regel efter miljøskade-

erstatningsloven bevares, jf. nærmere herom pkt. 3.4 i de almindelige bemærkninger til det pågældende lovforslag.

3.2.2.3. Lønkrav

Spørgsmålet om, hvorvidt der fortsat bør gælde en forældelsesfrist på 5 år for lønkrav er blevet rejst i forbindelse med høringen over udvalgets betænkning.

Det er bl.a. blevet anført, at en forkortelse af forældelsesfristen til 3 år i overensstemmelse med udvalgets forslag formentlig ikke vil bevirke, at lønmodtagere generelt vil gøre deres krav gældende på et tidligere tidspunkt end i dag. Det er blevet oplyst, at krav om efterbetaling typisk ikke bliver rejst i forbindelse med, at kravet er ved at blive forældet, men i forbindelse med, at arbejdstageren ophører med at arbejde for arbejdsgiveren, formentlig fordi det ofte først er på dette tidspunkt, arbejdstageren via sin faglige organisation bliver opmærksom på kravet, og fordi arbejdstageren ofte af loyalitetshensyn ikke ønsker at rejse krav over for arbejdsgiveren, mens ansættelsesforholdet består. Det er endvidere blevet anført, at et særligt forhold ved lønkrav er, at kreditor typisk er den svage part i forholdet.

Det er desuden blevet anført, at det ikke kan udelukkes, at en forkortelse af forældelsesfristen fra 5 til 3 år vil kunne mindske den præventive virkning af muligheden for, at efterbetalingskrav rejses over for arbejdsgiveren.

Justitsministeriet foreslår på den anførte baggrund en bestemmelse om 5-årig forældelse af lønkrav. Fristen kan efter lovforslaget suspenderes ved utilregnelig uvidenhed og suppleres af den almindelige absolute 10-årsfrist. Der er således alene tale om at forlænge den foreslåede almindelige 3-årsfrist til 5 år.

Bestemmelsen er udformet således, at den omfatter fordringer, som støttes på aftale om udførelse af arbejde som led i et ansættelsesforhold. Den omfatter alle ansættelsesforhold, uanset om der foreligger en overenskomst, som dækker ansættelsen, eller om der er tale om en individuel kontrakt.

Den foreslåede bestemmelse omfatter derimod ikke som den gældende § 1, stk. 1, nr. 1, litra e, i 1908-loven krav i henhold til andre ydelser af personlig virksomhed, idet kreditor ikke i samme omfang er den »svage« part i disse forhold.

Der henvises til lovforslagets § 4 og bemærkningerne hertil.

3.2.2.4. Fordringer med særligt retsgrundlag

Udvalget foreslår, at forældelsesfristen for krav, der hviler på et særligt retsgrundlag, forkortes fra de nuværende 20 år til 10 år samtidig med, at begyndelses-